

**Kiszely György
1909-1997**

1909. október 11-én született Szatmárnémetiben. Ott érettségizett 1927-ben. 1934. december 22-én avatták orvosdoktorrá a Pázmány Péter Tudományegyetemen.

Huzella Tivadar professzor intézetébe került mint díjas tanársegéd 1940-ig. Majd adjunktusi kinevezést nyert ugyanitt. 1944. május 31-én egyetemi magántanúrrá habilitálta őt a Kar. „A fejlődés szövettana” címmel tartotta próbaelőadását. 1952-től a MTA Minősítő Bizottsága az orvostudomány kandidátusa címmel ajándékozta meg. 1963-ig a Budapesti Orvostudományi Egyetem II. Anatómiai Intézetében orvosi biológiát adott elő, amely szigorlati tárgy lett.

1963. augusztus 10-től a Szegedi Orvostudományi Egyetem tanszékvezető tanára és az Orvos-biológiai Intézet igazgatója. Itt oktatott és kutatott 1977. június 30-ig. Ez idő alatt

egy több emeletes monolit beton épületet emeltetett, és ezzel valóban megalapozta az orvos-biológiai tanulmányokat és kutatási lehetőségeket Szegeden is.

1977-ben, 68 éves korában nyugdíjba vonult. 1992-ben a szegedi Szent-Györgyi Albert Orvostudományi Egyetem emeritált professzora. Betegsége mind inkább elhatalmasodott, és 1997. augusztus 4-én visszaadta lelkét Teremtőjének.

Méltatni Őt megtisztelő feladat, de hogyan tegyem, hogy hű legyen minden, amit most leírok. Tíz évig szeretve tisztelt tanítómesterem volt, aki nemcsak az ügyetlen lépteimet vigyázta a tudományokban, de a mindennapi cselekedeteimben, családi megmozdulásaimban erkölcsileg és nem egyszer anyagilag is sokat segített.

A gyászjelentésében benedfalvi Dr. med. habil. Kiszely György professzor emeritus szerepel. Nekem: Gyurka bácsi Ó, akiről oly jó most megemlékezni, hiszen ilyenkor is Vele vagyok.

Iskolát alapított, amely Huzella orvos-biológiai eszméjét tükrözte. Aurája volt. Karizmatikus egyéniségével tömegeket vonzott példátlanul jól megszervezett előadásaira. Igazi ember volt, akinek ellenségei nem, de irigyei sokan voltak.

80. születésnapján köszöntöttem Őt azzal a kínai mondással, hogy aki egy fiút nemzett és egy könyvet írt, az megtette a kötelességét az emberiséggel szemben. Kiszely professzor úr ezeken felül sokkal többet tett: ezeket és ezeket oktatott. Nincs nagyobb erkölcsi jó, mint átadni a tudást egy másik generációnak. Ezt Kiszely professzor úr – szeretve tisztelt tanítómesterem – maradéktalanul teljesítette.

Nem halt Ő meg, mert akire emlékeznek: él.
Nem halt Ő meg és mégis ... nagyon hiányzik.

A SOTE Baráti Körének – amelynek tiszteletbeli elnöke volt – november 26-án rendezett összejövetelén, megemlékezve Róla elmondtam a középkori Cellano imáját, amelyet Verdi csodálatos Requiemjének utolsó mondatából vettem:

LIBERTA TE DOMINE DE MORTE AETERNA ...
LIBERTA TE ...

Horváth László